

lig fremhæve det, at det her er en Udlænding, der er Tale om. Jeg skal dog sige, at naar en Udlænding kan indføre noget godt her i Landet, hvorfor skulde vi saa ikke tage derimod? Gennem Agitation kan man naturligvis undertiden faa noget daarligt, men man kan ogsaa gennem Agitation faa noget særdeles godt, og vi Danske maa dog huske paa, at det er Udlændinge, som gennem Agitation have — jeg kunde næsten sige — hjulpet os til, at vi nu staa paa det aandelige Stade, vi staa paa. Ja, idet jeg gaar tilbage i Historien, vil jeg dog minde om, at naar vi nu ere gode Lutheranere, kommer det af, at der har været „Agitatorer“ i Udlandet, som bragte Reformationen til os. Havde vi den Gang haft Maribo Byraad, havde denne „Agitation“ været aldeles utilbørlig, som det skriver; men nu ere vi dog glade ved at have naaet det Standpunkt, vi staa paa. Saaledes gaar det tidt med Agitationen. I Øjeblikket ser man skarpt paa den og betragter den som en Uting, men det kan være, at man, naar der er gaaet en 20—30 Aar, er tilbøjelig til at hæve den Mand til Skyerne, som den Gang var Agitator. Jeg vilde derfor nødig have, at disse Udtalelser paa nogen Maade skulde være en Rettesnor ved Bedømmelsen af, hvem der senere her i vort Land kan faa Indfødsret. Jeg vil ønske, vi maa være saa frisindede, at vi tage imod en god Agitation, hvorfra den end kommer, enten fra Indlandet eller fra Udlandet.

Andersen: Naar jeg har begæret Ordet i denne Sag, er det foranlediget ved en Udtalelse, der staar i Betænkningen, og som omtaler Nr. 139, Johan Frederik Løfgreen af Maribo, som en af dem, der ikke have opnaaet Byraadets anbefaling. Det har forundret mig meget, at Byraadet har villet nægte denne Mand sin anbefaling, saa meget mere som han har været og er en Samfundsborger, der synes selvskreven til at faa en saadan anbefaling. Jeg kan saaledes nævne, at Hr. Løfgreen har opholdt sig her i Landet i ca. 30 Aar; at han i den Tid har holdt sig fri for Understøttelse fra det offentlige, og at han, som Arbejder betragtet, har arbejdet i 20 Aar hos en og samme Mester. Han er anset og agtet som en særlig god Familie-fader, og der kan ligeledes fremføres til anbefaling for ham, at han er Afholdsmænd. Hele denne Mands Liv har været saadant, at det meget godt kan tjene som Eksempel til Efterlevelse for andre, og

dog har Byraadet ment at burde nægte ham sin anbefaling til Erhvervelse af Indfødsret. Det er ikke let at forstaa de Motiver, som have været de ledende for Byraadet. Ganske sikkert synes det at fremgaa, at det særlig er politiske Motiver. Det ærede Udvalg har fra Byraadet modtaget nogle Skrivelser, som skulle motivere Byraadets Vægning ved at give Løfgreen en anbefaling. Enhver, som gennemlæser disse Skrivelser, faar sikkert det Indtryk, at Byraadets Motivering i det hele taget er meget svag, ligesom ogsaa Skrivelsernes Indhold vidner om et meget snævert Syn og et for et Byraad meget layt aandeligt Standpunkt. Det forekommer mig, at dette Tilfælde godtgør Nødvendigheden af og det heldige i, at Regeringen ikke behøver at tage Hensyn til, hvorvidt en Ansøger har vedkommende Byraads anbefaling med sig paa Vejen eller ikke. I dette Tilfælde synes Byraadets Stilling over for nævnte Hr. Løfgreen at være en saadan, at det afgiver et Eksempel paa Nødvendigheden af, at der er et andet Korrektiv end Byraadets anbefaling, der bestemmer, hvorvidt en Ansøger skal opføres paa Loven eller ej. Det har glædet mig, at Udvalget ikke har ladet sin Stilling til denne Ansøger bestemme af Hensyn til Byraadets Skrivelse. Paa den anden Side maa det erkendes, at Udvalgets Flertal har ladet sig noget stærkt paa-virke af de Argumenter, som findes i de af Byraadet afsendte Skrivelser. Det ærede Udvalg har, som alt berørt, søgt i Betænkningen at give Udtryk for en Regel, der skulde følges i Fremtiden, at Udlændinge ikke maa deltage i den politiske Agitation, særlig ikke den socialistiske. Jeg skal ikke nægte, at det forundrer mig en Del at høre Rigsdagsmænd udtale sig imod Befolkningens Deltagelse i det politiske Liv. At Rigsdagsmænd ville udtale sig paa en saadan Maade, at Deltagelse i det politiske Liv skulde forringe et Menneske, og ville gøre det gældende over for Udlændinge, som søge Indfødsret, undrer mig saa meget mere, som Udlændinge, naar de faa Indfødsret, tillige erhverve sig de almindelig politiske Rettigheder, som Indlændinge have, og derved komme i en Stilling, hvor de faa Afgørelsen af vigtige politiske Spørgsmaal lagt i deres Hænder. Jeg forstaaer ikke, hvorledes Udvalgets Flertal vil begrunde, at en Udlænding, som søger Indfødsret, ikke maa deltage i det Lands politiske Liv, til hvilket han ønsker at erhverve Indfødsret, og i hvis politiske Liv han kommer til at deltage,